

Historie Hodonic u Desek, zejména ve 20. století

1939-1945 – Nižší Hodonice (Unter Hodenitz) vykazovaly až do konce 2. světové války ráz německé vesnice s jedinou smíšenou rodinou, jež obývala dům č. 23 (Simonovi). Již před první světovou válkou muži často odcházeli do Rakouska, aby tam pracovali například jako zedníci a vydělávali si peníze.

Během 2. světové války pak muži, kteří nemuseli narukovat, ženy, děti a starší lidé žili v Hodonicích a obhospodařovali většinou také své usedlosti.

Na začátku války byla ještě otevřená škola, potom byly nuceny hodonické děti chodit do obecné školy v Deskách (Brettern) (když učitel Hermentin, *23.10.1910 v Českém Heršláku/Böhmisch Hörschlag č. 15, †1986 v Německu, musel v září 1939 a na začátku ledna roku 1940 narukovat, přišla vždy provizorní učitelka).

„Kluci Prassovi“ z Wuppertalu byli ubytováni v Hodonicích **u jednoho sedláka** a také chodili **tam do školy**, jedna dívka z Berlína zemřela na statku po chalupě „Hofbauer“.

Adolf Pecha přešel poté, co škola v Hodonicích byla zavřená, do školy v Deskách, kam také chodili Alois Harasko z Desek, jistý Armin, *1936, a Walter (z Wuppertalu); dále děti učitele Petersilky Ernst, *15.2.1932, Martin a také nejmladší syn Karli, *17.8.1937, †26.10.2014.

Existoval ještě jeden syn Franz (*19.5.1930 v Budějovicích).

Die Geschichte von Hodenitz bei Brettern vor allem im 20. Jahrhundert

1939-1945 – Nižší Hodonice (Unter Hodenitz) hatte bis zum Ende des 2. Weltkriegs den Charakter eines deutschen Dorfes mit einer einzigen gemischten Familie, die im Haus Nr. 23 lebte (Familie Simon). Schon vor dem I. Weltkrieg gingen die Männer häufig ins Österreichische, um z.B. als Maurer zu arbeiten und ihr Geld zu verdienen.

Während des Zweiten Weltkriegs lebten jene Männer, die nicht einrücken mussten, die Frauen, Kinder und älteren Menschen, in Hodenitz und bewirtschafteten zumeist auch ihre Höfe.

Zu Kriegsbeginn war die Schule noch in Betrieb, danach mussten die Hodenitzer Kinder in die Volksschule nach Brettern (Desky) gehen (als Lehrer Hermentin, *23.10.1910 in Böhmisch Hörschlag Nr. 15, gestorben 1986 in Deutschland, im September 1939 und Anfang Jänner 1940 einrücken musste, kam je eine provisorische Lehrerin).

„Prass-Buben“ aus Wuppertal waren in Hodenitz **bei einem Bauern** untergebracht und gingen auch **in die Schule**, ein Mädchen aus Berlin starb beim „Hofbauern“.

Adolf Pecha kam, nachdem die Schule in Hodenitz geschlossen worden war, in die Schule nach Brettern, wo auch Alois Harasko aus Brettern, ein gewisser Armin, *1936, und Walter (aus Wuppertal), waren; weiters die Lehrerkinder Petersilka Ernst, *15.2.1932, Martin sowie der jüngste Sohn Karli, *17.8.1937-26.10.2014.

Es gab auch noch einen Sohn Franz (*19.5.1930 in Budweis).

Jejich otec byl Karl Petersilka (*28.6.1903 v Budějovicích, †13.4.1976 v německém Adelsdorfu), synovec profesora církevní historie stejného jména, který studoval v Římě, poslanec za křesťansko-sociální německou dělnickou stranu v letech 1919-1935 v pražském parlamentu, spirituála (duchovní správce) v kněžském semináři v Budějovicích a papežského tajného komorníka Karla Petersilky, *18.12.1877, †23.9.1942.

https://cs.wikipedia.org/wiki/Karl_Petersilka)

I škola v Deskách byla koncem války v březnu roku 1945 zavřena a otevřená už nebyla.

V budově hodonické školy byly již za války umístěni uprchlíci z vybombardovaných měst, v Deskách byli utečenci nejdříve počínaje březnem 1945.

Rodilá Češka Anna Simon (narozená jako Anna Hawel/Havlová 23.12.1872 v Zubčicích č. 20, dnes v tomto domě bydlí rodina **Froňkova, příbuzní provozovatelů** známé kaplické pizzerie Froněk, pozn. B.R.) získala uznání mezi německými obyvateli, když se při obsazení vesnice sovětskými vojáky v roce 1945 jako jediná v místě s nimi uměla dobře domluvit rusky.

Po odchodu sovětské armády koncem roku 1945 hospodařili obyvatelé na svých usedlostech dále, na základě tzv. Benešových dekretů však s vědomím, že je brzy budou muset opustit.

Někteří z nich odešli do Rakouska, kam muži již dříve dojížděli za prací.

Všeobecně panoval názor, že tento odsun je jenom přechodný a že za nějakou dobu bude možno se vrátit zpět „domů“.

„Němečtí žáci“ nesměli po válce už do školy chodit.

Ihr Vater war Karl Petersilka (*28.6.1903 in Budweis, gestorben 13.4.1976 im deutschen Adelsdorf), ein Neffe des Professors für Kirchengeschichte gleichen Namens, der in Rom studiert hatte, Abgeordneten für die Christlichsoziale Deutsche Volkspartei von 1919-1935 im Prager Parlament, Spiritual des Priesterseminars in Budweis und Päpstlichen Geheimkammerers Karl Petersilka, *18.12.1877-23.9.1942.

https://cs.wikipedia.org/wiki/Karl_Petersilka)

Auch die Schule in Brettern wurde zu Kriegsende im März 1945 geschlossen und nicht mehr geöffnet.

Im Schulgebäude in Hodenitz waren schon während des Krieges Bombenflüchtlinge untergebracht, in Brettern gab es Flüchtlinge frühestens ab März 1945.

Die tschechischstämmige Anna Simon (geboren als Anna Hawel/Havlová am 23.12.1872 in Zubčice Nr. 20, heute lebt **Familie Froněk** am Havel-Haus in Zubčice, eine Verwandtschaft zu den Betreibern der bekannten Kaplitzer Pizzeria Froněk, Anm.B.R.) erlangte Anerkennung in der deutschen Kommunität, als sie sich bei der Besetzung des Dorfes durch sowjetische Soldaten im Jahre 1945 als einzige im Ort gut mit den russischsprachigen Soldaten verständigen konnte.

Nach dem Abzug der Sowjetarmee Ende 1945 wirtschaften die Bewohner auf ihren Höfen weiter, allerdings aufgrund der sog. Beneš-Dekrete im Bewusstsein, dass sie diese in Kürze verlassen müssen.

Einige von ihnen gingen nach Österreich, wohin die Männer teilweise früher bereits zur Arbeit gependelt waren. Allgemein meinte man, dass diese Vertreibung nur vorübergehend sei und man nach einiger Zeit wieder „nach Hause“ würde zurückkehren können. „Deutsche Schüler“ durften nach dem Krieg nicht mehr in die Schule gehen.

